

Raktárépület

(Dráma)

Szereplők:

I, E, S és Hang

I. rész

A színpad üres. E térdel, I E fölé hajol, kezét E vállára teszi. S tőlük távolabb ül a földön. S többnyire halálos nyugalommal, kimerően beszél. I folyton izgatott és felhevült. E kommunikációs stílusa változik a cselekményhez mérten.

I: Hú, imádom, amikor rángatóznak!

E: Csak fogni kell jó erősen.

I: Rángatózz!

E: Szorítani kell erősen.

I: Lazítok rajta. Csak egy kicsit.

E: Erősen kell fogni, rángatózik.

I: Lazítok rajta egy kicsit, hogy jobban rángatózhasson.

E: Nem jó ötlet lazítani rajta, résen kell lennem.

I: Hátha belém is karmol. Húúú, imádnám, ha belém karmolna.

E: Nem kéne elengedni a kezét.

I: Belekapna az arcomba. A szemembe.

E: Egy kicsit tényleg elengedhetném.

Csak egy kicsit, hogy jobban rángatózhasson.

I: Vérezne az arcom. Húúú!

S lassan feláll, majd elindul I és E felé.

E: Lazítok rajta, egy kicsit.

I: Belefolyna a számba. A vér a szememből és az arcomból belefolyna a számba.

Megkóstolhatnám.

E: Na jó, lazítok a szorításon egy kicsit. De óvatosan!

I: Lazítok rajta.

I és E koncentrálnak, gondolatban lazítanak a szorításon.

Egy pillanatban nagyon megijednek és felkiáltanak.

I és E: Baszd meg!

E: Meg kell fogni, baszd meg, kiszabadul.

I: Fogom! Megvan!

E: Nyugalom! Megvan.

I: Fogom. Erősen, mozdulni se tud.

A riadalom lecseng, és S hatalmas pofont ad E-nek. E hanyatt esik, majd felpattan, ismét térdelőállásban van, I ráteszi a kezét a vállára.

S: Észnél kell lennem.

E: Csak azt akartam, hogy megkarmolja az arcom.

I: Csak azt akartam, hogy megkarmolja az arcom.

S: Elment minden eszem.

I: Folyna a vér a szemem alól. Megkóstolhatnám a nyelvemmel.

E: Lehet, hogy tényleg nem kéne.

I: Akarom!

E: Lehet, hogy nem kéne...

I: Csak egy kicsit lazítok a csuklóján.

S halálos nyugalommal ismét ad egy hatalmas pofont E-nek, E hanyatt esik, majd felpattan és ráüvölt I-re.

E: Szorítani kell!

I: Szorítom!

E: Nem engedem el!

I: Nem engedem el!

S lassan visszasétál arra a helyre, ahol ült, és újra kényelembe helyezi magát, addig csönd.

S: Kibaszott állat.

Rövid csönd.

I: Elkezdett sírni!

E: Sír.

I: Óóó, igen! Hogy sír!

E: Hogy szipog!

I: Biztos sós a könnye.

E: Óvatosan. Szorítani kell.

Ügyesen szorítja ez a másik srác a száját.

I: Hatalmas tenyerével elfedi az egész száját.

Ujjai közül felbugyog a nyál.

E: Az apró nyálbuborékok elkeverednek a könnyekkel.

Kipukkadnak.

I: Olyan jó.

Olyan finom.

E: Szorítani kell erősen.

Nem szabad lazítani.

I: Eleredt a taknya.

Eleredt a taknya!

Rácsurog az ujjaira a takony.

E: Bárcsak az én ujjaimra csorogna a takony!

I: Lazítok rajta. Letörölöm a taknyát.

S lassan feláll és sétálva I és E felé indul.

E: Nem szabad.

I: Megkóstolhatnám a könnyeit, a taknyát. Óóó, igen.

E: Nem szabad.

I: Megkóstolhatnám a taknyát.

Megkóstolhatnám a sóját.

E: Nem szabad.

I: Az ujjai közé csordul a takony.

Az apró ráncokon be, aztán ki.

E: Talán csak egy kicsit.

S egy hatalmas pofont ad E-nek. E hanyatt esik, majd azonnal visszavágja magát térdelőpozícióba.

E: Nem szabad!

S visszasétál a helyére, kényelembé helyezi magát, addig csend.

S: A takony meg a nyál helyett inkább arra kellene figyelnem,
hogy szoroson tartja-e a tenyerét a száján.

Nem hiányzik, hogy bárki meghalljon minket.

I: Ó, bár csak felsikoltana! Ha hallhatnám, ahogy üvölt félelmében!

S: Nem mentünk elég messzire, és remélem, hogy ezt ez a másik csávó is tudja.

Csönd.

S: Azt se tudom, ki ez. Tíz perce még idegen volt. Ha visszagondolok, azt hittem, hogy közbe akar avatkozni. Szerencsére segített vetkőztetni.

I: Ó, ha hallhatnám, ahogy hörög a fájdalomtól!

S: Kapóra jött ez az elhagyatott raktárpület, de körülöttünk lakóházak.

I: Ha sikoltana. Csak egy kicsit.

E: Nem szabad!

S: Nem tudom, ki ez az ember. Nem bízhatok benne.

Lehet, hogy először csinál ilyet, és akkor hibát követhet el, nem fogja be rendesen a száját, vagy megijed, vagy akár meggondolhatja magát.

Idióta barmok közben gondolják meg magukat.

A leglogikátlanabb lépés, a legrosszabb dolog, amit tehetsz, ha közben gondolod meg magad.

Végig se gondolják, mit tesznek. Megijednek és abbahagyják.

Mi van, ha később gondolja meg magát? Fel is dobhat a rendőrségen.

Csend.

S: Nyugalom. Nem ismer. Sötét van, nem látja az arcom.

Ha véletlen elrontja és lecsúszik a keze, lehet, hogy el kell futnom.

I: Nem akarok elfutni.

Még úgy élvezem.

Majd, ha meguntam.

S: Attól függ, mit kiált. Talán maradhatok.

Bármit is üvölt, ha kintről zajt hallok, vagy lámpát csap fel valaki, futnom kell.

De ha azt kiabálja, hogy „Tűz van!”, akkor gondolkodás nélkül futnom kell.

„Tűz van!”, csak azt ne kiabálja.

E: Nem fog kiabálni semmit. Nagyon ügyesen be van fogva a szája.

Csend.

S: Az se izgat, ha megfullad!

I: Ó, istenem! Végignézhethném, ahogy megfullad.

S: Meg kell ölnünk.

I: Ah! Istenem! Meg kell ölnünk!

E: Talán inkább el kéne vágni a torkát.

I: És használhatnám síkosítónak a vérét.

- E: Még egy kicsit ki kell bírnom.
S: Még kell várnom, míg a másik is végez vele.
Nehogy beköpjön.
Neki is el kell követnie, és akkor biztosan tartja a száját.
I: Én nem akarok itt maradni segíteni.
Ha végeztem, haza akarok menni.
S: Segítenem kell neki, különben beköp.
Előbb befejezem én.
Aztán segíték neki.
Aztán elvágjuk a torkát.
E: Mivel vágom el a torkát?
S: Nálam van a késem. Mindig nálam van a késem.
Elteesszük a testet valamelyik sarokba. Ketten.
Segítenie kell neki is. Minél több bűnt követ el velem, annál valószínűbb, hogy örökre hallgat.
Aztán hazamegyek.
I: Nem lehet még egy kört?
A vér miatt. Vérben csinálni.
S: Nem! Nem lehet még egy kört.
Elég időigényes lesz így is. Ketten vagyunk.
Vigyáznunk kell. Okosan kell.
I: De én még maradni akarok!
Még egy körre!

Rövid csönd.

- E: Hazaérhettek a meccsre.
I: Igaz! Hazaérhettek a meccsre!
Milyen igaz! Ma van a meccs!
Na akkor egykettőre végzek!
El is felejtettem! Még hazaérhettek a meccsre!

A színpad elsötétedik.

II. rész

A színpad üres. E térdel, I E fölé hajol, kezét E vállára teszi. S tőlük távolabb ül a földön. S többnyire halálos nyugalommal, kímérten beszél. I folyton izgatott és felhevült. E kommunikációs stílusa változik a cselekményhez mérten.

I: Jól látom?
Mintha el akarná engedni?
E: Lazítani akar a fogáson.
I: Meggondolhatta magát?
E: Nem engedheti el.
I: Mi lesz, ha kicsúszik a kezei közül?
E: Óvatosabbnak kéne lennie.
I: Még sorra se kerültem.
E: Biztosan nem engedi el.
I: Talán csak szereti nézni, ahogy ficáncol.
E: Még ha szereti is nézni, ahogy ficáncol, nem lehet ilyen felelőtlen.
Nem lazíthat a fogáson.
Még sorra se kerültem.
I: Még sorra se kerültem!
Mondjuk, igaz, ami igaz, tényleg jó nézni, ahogy ficáncol.
E: Csak szorítanom kell a száját, és én is sorra kerülök.
I: Nem akarom szorítani a száját.
Olyan nagyon unalmas.
E: Mindjárt sorra kerülök.
Egy kicsit ki kell bírnom, és én jövök.
I: Úgy unatkozok.
Meg olyan sok munkával jár.
Nem egyszerű leszorítani a száját.
E: Egy kicsi még, és sorra kerülök.
Rövid csend után hirtelen nagyon megijednek és felkiáltanak.
I és E: Baszd meg!
E: Mi a faszt csinál?
I: Meg van ez bolondulva?
E: Majdnem kicsúszott a kezem alól.
Normális ez?
Nem hibázhatunk.
I: Ez nekem így nem tetszik!
Most már az én sorom van.
Ez meg itt játszik velem. Jó, hogy nem engedte el!
E: Még egy kicsi, és én jövök.
Rövid csend.
I: Elkezdett sírni!
E: Hogy csorog a könnyem!

I: Tetszik ez nekem.

Ahogy sír!

Én jövök most már!

E: Még ki kell bírnom.

I: Fúj! A taknya is eleredt.

E: Ráfolyik a takony a tenyeremre.

I: Tiszta buborékos a szája a nyáltól.

E: Már csak ez hiányzott, le fog csúszni a kezem róla.

I: Elegem van! Undorító az egész!

Most rögtön én jövök, vagy menjünk haza.

Tiszta takony a kezem.

E: Még egy kicsi, és én jövök. Ki kell bírnom.

Rövid csönd.

S: Még mindig meggondolhatom magam.

Feladhatom magam.

I: Csak történjen már valami.

E: Nem vagyok idióta, nem adom fel magam.

Most már végig kell csinálni. Nincs más lehetőség.

S: Vagy miután ő végzett, én inkább nem teszem meg.

Elfutok.

I: Ha már végigvártam, én is akarom.

Nekem ez jár.

E: Nem futok sehova.

Nem is ismerem ezt az alakot.

Még a végén megtámad, azt hiszi, beköpöm.

Most már végig kell csinálnom.

S: Nem kell végigcsinálnom semmit!

I: Történjen már valami! Úgy unatkozom!

E: Nem is ismerem ezt az alakot. Végig kell csinálnunk most már.

Egyrésztől mert mindjárt én jövök, és nekem ez jár.

Másrésztől, mi van, ha azt hiszi, hogy beköpjük.

Profinak kell tűnnöm, mert még engem is megtámad.

Rövid csönd.

S: Hogyan juthatott eszembe, hogy belekeveredjek ebbe?

E: Az ő hibája.

Minek kell késő éjszaka egyedül mászkálni.

Ráadásul ebben a ruhában.

S: Hogyan keveredtem bele?

- E: Aztán csodálkozik, hogy ez történik vele.
S: Elsüllyedek szégyenemben.
E: Fogadjunk, hogy még akarta is.
Itt flangált az utcán, arra várva abban a mini kis ruciban.
Agyonfestett arccal.
Azt várta, hogy jöjjön végre valaki.
- I: Rám várt!
Énrám várt!
- E: Aztán persze már nem akarja.
Még neki áll feljebb. Rátámad a másikra.
Még szerencse, hogy erre jártam. Segíteni ennek a szerencsétlen flótásnak.
- S: Nem az ő hibája.
Úgy döntöttem. Én úgy döntöttem, hogy ezt megteszem vele.
Én, függetlenül a ruháktól, a sminktől, a sötétségtől, az utcától, a késő éjszakától, én úgy döntöttem, és már nincs vissza. Én egy kibaszott állat vagyok.
- E: Minden az ő hibája.
Még nekünk kéne feljelenteni.
Addig ficáncol, hogy kárt tesz bennünk.
A lelki sérüléstől nem is beszélve, előbb bevár, ebben a göncben, ebben a sminkben, ebben a sötét utcában.
Persze, mikor jogosan megkívánom, amit persze ő akart, ő alakította így, akkor meg nem kellek neki.
Miféle lelki játék ez?
- I: Terror!
- S: Én egy kibaszott állat vagyok.
- I: Annyira unatkozom. Mikor jövök már én?
- E: Mindjárt én jövök.
- Rövid csönd.*
- E: Szorítanom kell a száját. Erősen.
- I: Azt se bánom, ha megfullad.
Unom ezt a szerepet.
- E: Amúgy is meg fogjuk ölni.
- S: Meg fogja ölni?
- E: Meg fogjuk ölni.
- S: Én nem segítek megölni.
- E: Segítenem kell megölni.

S: Hova kerültem?
Mit teszek?
E: Börtönbe nem megyek.
Meg fogom ölni.
Ha nem ő, majd én.
I: Csak történjen már valami!
S: Hogy nézek ezek után az emberek szemébe?
Hogy számolok el magammal?
E: Legalább nem a dutyiban rohadok majd.
I: Végre én jövök.
E: Végre én jövök.
Ügyesen kell helyet cserélnünk.
I: Én jövök!
Én jövök!

A színpad elsötétedik.

III. rész

I, E és S egymás mellett ülnek félkört bezárva. E ül középen.

I: Fáj.
E: Olyan nagyon fáj!
I: Talán, ha nem rángatózok.
E: Meg kell próbálnom kiszabadulni.
I: Talán, ha nem rángatózok, nem szorítanak annyira.
E: Ki kell szabadítanom magam.
I: Lehet, hogy akkor hamarabb befejezik, és akkor vége.
E: Ki kell szabadulnom a fogásukból.
I: Úgy fáj!
E: Ezek a mocskok lehet, hogy élvezik ezt.
I: Arra vágnak, hogy küzdjek ellenük.
E: Akkor sem várhatom meg a végét.
Ha kiszabadulok, meg kell karmolnom.
Az arcába kapni, a szemébe.
Erősebbek nálam. Nincs más esélyem, egyetlen mozdulattal kell a gyenge pontjukon eltalálnom őket.
I: Kikaparom a szemüket!
A szemgödrük mélyéről fog folyni a mocskok vére!
E: Ki kell szabadulnom, nem hagyhatom abba a próbálkozást.

Rövid csönd.

E: Mintha engedne az egyikük a szorításon.

I: Enged a szorításon.

E: Most vagy soha!

I: Most vagy soha!

Rövid csönd.

I: Bassza meg!

Ez volt az egyetlen esélyem!

E: Nem szabad feladnom.

I: Ez volt az utolsó esélyem.

Nem bírom tovább.

Feladom. Elég!

Elég!

E: Csak meg ne fulladjak.

Tele a szám a könnyeimmel.

Ez a barom meg olyan erősen szorítja a szám.

I: Bár csak megfulladnék.

E: Már a taknyom is folyik.

Alig kapok levegőt.

I: Meg akarok fulladni!

Meg akarok fulladni!

Legyen már vége!

E: Ha véletlen lecsúszna a keze a számról.

Kiabálhatnék.

Kiabálnom kell.

Nem vagyunk messze a házaktól.

Nagyon is jók az esélyeim.

De nem kiabálhatok akármit.

Tűz van! Tűz van!

Ezt kell kiabálnom.

Amúgy szarnak rá az emberek.

Még nem adhatom fel.

Tűz van, azt kell kiabálnom.

S: Ez az egész az én hibám.

Ezt én akartam.

I: Ezt én akartam.

S: Ezt biztosan én akarhattam így.

I: Ezt én akartam.

12 S: Ilyenkor este itt sétálni. Egyedül.

I: A ruhám is túl mini.

S: A ruhám is túl mini.

Ki vagyok sminkelve.

Meg ez a magassarkú.

I: Ezt én akartam.

S: Nem mondhatom el senkinek.

I: Nem mondhatom el senkinek.

S: Hogy fognak rám nézni ezek után?

Milyen ember az, aki ilyesmin átesik?

Nem mondhatom el soha senkinek.

E: Ez az egész nem az én hibám!

Ezt nem én akartam! Nem kértem!

I: Nem az én hibám.

E: Nem adhatom fel, ki kell innen szabadulnom, és el kell mennem segítségért.

I: Segítségért.

S: Nem!

Nem mondhatom el senkinek.

Egy korcs vagyok. Egy korcs!

Ez az egész az én hibám, én tehetek róla.

De van remény.

I: Remény.

S: Ha magamban tartom. Nem mondom el senkinek.

Még élhetek teljes életet.

Még lehet teljes értékű az életem, ha nem mondom el senkinek.

Rövid csönd.

I: Én úgy szégyellem magam.

E: Nincs miért szégyellnem magam.

S: Én úgy szégyellem magam.

E: Nincs miért szégyellnem magam.

I: Én úgy szégyellem magam, de én ezt egy kicsit... egy kicsit élvezem.

Én ezt miért élvezem?

Hagyják abba! Elég!

Fáj! Fáj!

Hagyják már abba!

Én ezt élvezem!

Én ezt miért élvezem?

Rövid csönd.

S: Beteg vagyok.

Biztosan beteg vagyok.

Én beteg vagyok, és én ezt megérdemlem.

Aki ezt egy kicsit is élvezi, az beteg.

I: De miért?

Én ezt nem értem.

S: Most már biztosan örökre el kell hallgassam.

Soha nem mondhatom el senkinek.

I: Bár csak megfulladnék!

E: Koncentrálnom kell.

Észnél kell lennem.

Nem fogok megfulladni.

Ez az egész nem az én hibám.

Segítséget kell kérnem.

Ki kell szabadulnom.

I: Csak legyen már vége.

E: Ki kell szabadulnom, vagy megölnék.

I: Megölnék!

Úristen, lehet, hogy megölnék!

E: Biztosan megölnék. Nem hagynak csak itt.

Bár nem látom az arcukat.

Nem fognak kockáztatni.

S: Megérdemelném, hogy megöljenek.

Az ilyen betegek megérdemlik.

I: Megérdemlem. Beteg vagyok.

E: Én még élni akarok, és élni fogok.

Nem hagyhatom abba a rángatózást.

Nem hagyhatom abba a küzdést.

Kiabálnom kell.

Rövid csönd.

I: Ez elélezett. Egy elélezett.

S: Undorító vagyok.

Én undorító vagyok!

I: Ez belém élvezett.

Undorító mocskos bűdös fasz!

Elég! Elég volt!

S: Undorító vagyok!

Undorító vagyok!

I: Talán vége. Talán befejezik.
Megölnék vagy elengednek.
E: Még nincs vége.
Biztosan a másik is akarja.
Helyet fognak cserélni.
Itt a lehetőség.

A színpad elsötétedik.

IV. rész

Az előző jelenet végén a színpad sötétbe borul. Rövid hatásszünet következik, síri csönd. Egyszer csak egy hangot hallunk torkaszakadtából kiabálni:

Hang: Tűz van!
Tűz van!

Függöny